

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (Fotògraf) i Lola Carrasco (Secretària de redacció).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (Secretària de redacció).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parat, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Curella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Minguéz, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleague, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Serrera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Refer el Museu

Aquest dijous passat, al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) es van dir les frases que fa temps que s'haurien hagut de pronunciar. I ho va fer, en conferència de premsa, Pere Duran Farrell, president del patronat, tot reconeixent allò que feia massa temps que era una obvietat: La crisi d'imatge i de credibilitat del MNAC ha tocat fons. Per a tots aquells que han anat seguint aquesta interminable saga del malestar museístic, ara pot semblar el moment de passar comptes. Exigir el cap del director del museu, Xavier Barral, que ha menyspreat fins ara les institucions museístiques —la Junta de Museus, entre elles—, els treballadors de la casa i els estaments professionals de la ciutat actuant amb l'absurda prepotència dels escollits. O exigir responsabilitats concretes a aquells patrons —Pere Duran Farrell i també en certa mesura Oriol Bohigas— que han considerat el MNAC un terreny vedat on tot era permès, des del secretisme còmplice, a la millor glòria del Louvre català.

Només que seria massa fàcil encetar un memorial de greuges contra aquells que han donat la cara pel projecte més maleït de la Catalunya contemporània: donar sentit, i continuïtat, a l'únic museu d'aquest país que, integrat en el circuit museístic mundial, pot oferir una visió completa i profunda de l'art català des del romànic fins al modernisme. Aviat està dit, és clar. Però, en tota aquesta guerrilla museística contra Barral s'obvia —o es tenen molt en compte— a alguns elements ideològics especialment molestos: El MNAC, empeltat de *folchitorisme*, de *montjuïquisme*, de nacionalisme en definitiva, representa un intent de globalització —i explicació— d'una identitat diferenciada que troba, al recinte del Palau Nacional, el fil històric d'una tradició —la de l'estat modern i la seua obra cultural— que els nuclis d'intel·lectuals més avançats d'aquest segle havien intentat concretar en la utopia infraestructural del Museu d'Art de Catalunya.

Convertir, a hores d'ara, el MNAC en un melodrama de punyalades barroques, plena de sinuoses trames de privilegis i traïcions, és un fàcil reduccionisme imputable, per desgràcia, a aquests mateixos patrons del MNAC que no han trobat, malgrat l'esperit noucentista, el rigor necessari per a refer una anòmala política de contractació i gestió d'un museu sempre al punt de la fallida per les inconcrecions pressupostàries. A la vegada, l'angoixós —i vital— treball museogràfic de Xavier Barral, condicionat per la intervenció arquitectònica de Gae Aulenti i pel mateix aïllament del director general del MNAC, s'està quedant a mig camí de les ambicioses propostes originals. Però, encara que sembla paradoxal, la pròxima reunió del patronat del MNAC, el 9 de setembre, ha d'evitar les víctimes propiciatòries. Perquè el joc dels botxins i les víctimes desestabilitza, com ja passa en el camp de la restauració, la mateixa dinàmica del museu. Perquè, després de la reflexió, i així ho ha reconegut Duran Farrell, haurà d'arribar l'hora dels canvis. I els canvis han de ser comandats pel mateixos homes que fins ara han portat les regnes del MNAC. Perquè poden fer-ho millor i se la juguen en aquest projecte, només per això, cal creure que aquesta vegada no hi haurà més errors. Perquè, llavors, no hi haurà tampoc segones oportunitats.

